

EEN NACHT OP HET CHATEAU

VERONICA HENRY

Een nacht op het chateau

Een kasteel in de Provence.
Een kans om opnieuw te beginnen

Vertaald door Daniëlle Visser

 deccaan

Oorspronkelijke titel *One Night at the Château*. Orion Fiction, imprint van The Orion Publishing Group Ltd, Londen

© 2025 Veronica Henry

© 2025 Nederlandse vertaling Daniëlle Visser / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Foto auteur © Howaboutdave

NUR 302

ISBN 9789046833650

ISBN 9789046833667 (e-book)

ISBN 9789046834510 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor Jake, die eindeloos rondjes door de Provence met me
heeft gereden, zodat ik elk detail kon dubbelchecken.

Merci! Xx

Proloog

Het schuilt daar, in de schaduw van de cipres, voor de warme middagzon. Als je er door je wimpers naar zou kijken, misschien slaperig na een uitgebreide lunch en een paar glazen rosé, zag je lichtblauwe luiken voor diepliggende ramen, twee stenen trappen naar de voordeur en links en rechts een toren met een puntdak.

De scheuren in het pleisterwerk zouden je niet opvallen en de overwoekerde bloemperken die ooit vol bloeiende rozen hadden gestaan ook niet, omdat alle gebreken in het niet vielen bij de pracht van het chateau.

Het verhaal gaat dat het chateau ooit werd gebouwd voor Napoleons mooie maar lichtzinnige zus Pauline – de ideale setting voor haar amoureuze avonturen. Maar nu rust het chateau al een tijdje. Het slaapt niet diep, het sluimert, en wacht tot het binnen de muren weer zal gonzen van bedrijvigheid. Van blijdschap. Van liefde. Het geniet van de aanwezigheid van mensen en verlangt naar de geur van kreeftensoep en het geluid van knallende kurken. Het verlangt ernaar dat het geluid van stemmen weer langs de grote trap omhoog zal zweven en dat het tikken van hoge hakken die de trap afdalen weer te horen zal zijn. Muziek, misschien... Er staat allang geen vleugel meer, maar wellicht komt er ooit weer een?

Het chateau weet dat het geduld moet hebben. Het moet wachten op de juiste persoon. Het sluimert en droomt en vraagt zich af wie dat zou kunnen zijn. Wie opent de roestige hekken, rijdt over

de slingerende oprijlaan, komt de hoek om, ziet het chateau en valt er meteen als een blok voor?

Het chateau wil weer geliefd worden en heeft heel veel liefde te geven.

1

Connie

Ik liep al drie dagen in mijn pyjama rond toen mijn peetmoeder belde.

Ik nam niet op.

Lismay vond pyjama's maar niks. Ze was van mening dat die alleen gedragen mochten worden door mannen en kinderen. Vroeger zwierde ze altijd door de keuken in een lichtroze negligé, als ze de koffiepot op het fornuis zette en baguettes, ongezouten roomboter en abrikozenjam pakte om buiten op tafel te zetten voor een zomerontbijt. Als ik mijn ogen sloot, kon ik haar parfum ruiken, vermengd met de geur van koffie. Givenchy. Ze had me mijn eerste parfum gegeven toen ik veertien werd. Ze had me meegenomen naar Parijs en me daar zelf een flesje laten uitkiezen. Zo'n peetmoeder was ze.

Maar nu keek ik naar haar naam op mijn telefoonscherm en schaamde ik me. Niet om wat ik droeg, maar omdat ik haar zo lang niet had gezien. Wanneer was de laatste keer geweest? Meer dan vijf jaar geleden, toen ze naar ons toe was gekomen voor mams begrafenis. Ik had haar omhelsd, had me aan haar vastgeklampt en haar tranen op mijn wangen gevoeld.

'Kom bij ons langs,' had ze gezegd, terwijl ze mijn armen stevig had vastgepakt en me in mijn ogen had gekeken.

'Heel graag,' had ik geantwoord. En dat meende ik toen ook, maar ik was niet gegaan. Daniel, mijn wederhelft, was ervan overtuigd dat ze hem niet mocht.

‘Ze vindt me niet goed genoeg voor je,’ zei hij. Dat dacht hij alleen maar omdat ze Frans tegen me sprak als ze iets wilde zeggen wat hij niet mocht horen. Maar ze had hem absoluut in de smiezen. ‘En dat chateau is een beetje een zwijnenstal.’

‘Het is nostalgisch,’ wierp ik tegen.

Daniel keek me alleen maar aan, met die spottend opgetrokken wenkbrauw van hem. Zijn idee van een goede douche was er een met zeventien verschillende instellingen, die dan het liefst ook nog aromatische stoom produceerde. Er was in zijn leven geen ruimte voor temperamentvol sanitair, en de badkamers waren niet het sterkste punt van Château Villette. Je ging erheen voor de ambiance, niet voor de en suites.

Toen ik aan douches dacht, vroeg ik me af hoelang geleden het was dat ik zelf had gedoucht. Ik wist het niet meer. Ik zuchtte en probeerde mijn zware ledematen van het bed te hijsen. Ik vond het al een hele prestatie dat ik eróp lag in plaats van erin. Gisteren had ik mijn pyjamabroek opgerold, een trenchcoat aangetrokken en het winkeltje op de hoek weten te bereiken, waar ik een blik mais, een zakje zoete veters met aardbeiensmaak en een blikje cola light had gekocht. Ik had met mijn vingers de maiskorrels een voor een uit het blik gevist en zo opgegeten. Elke maiskorrel voelde alsof ik een steen doorslikte.

Ik vroeg me af waarom Lismay belde. Was ze in Londen? Aan de ene kant wilde ik haar wel zien. Lunchen in haar lievelingsrestaurant, 45 Jermyn St. en dan bij Piccadilly winkelen om alles te kopen wat ze maar mee terug wilde nemen naar Frankrijk – zeep van Santa Maria Novella, thee van Fortnum & Mason, boeken van Hatchards.

Aan de andere kant wilde ik me verstoppen, want als ik de telefoon opnam, moest ik haar vertellen wat er aan de hand was. Dan werd het echt en moest ik mijn bed uitkomen om te proberen iets aan mijn situatie te doen.

Het wás echt, zei ik tegen mezelf. Ik moest de boel op orde zien te krijgen. Eerst moest ik betaald werk zien te vinden. Als dat niet zou lukken, kwam ik pas echt in de problemen. Maar ik kon het

wel. Ik was tenslotte editor van een chic food- en lifestylemagazine geweest, *The Heart of the Home*, totdat twee jaar geleden plotseling de stekker eruit werd getrokken en ik op straat kwam te staan. Daniel had toen gezegd dat ik de tijd moest nemen om uit te zoeken wat ik wilde gaan doen.

‘Dit is ónze tijd, nu de kinderen uit huis zijn. Dwing jezelf niet om iets te doen wat je niet wilt.’

Ik had zijn ruimhartigheid opgevat als vriendelijkheid en niet ingezien dat het voortkwam uit schuldgevoel.

Ik had meteen weer aan de slag moeten gaan. In plaats daarvan had ik gelanterfant, had ik de tuin laten doen en had ik af en toe een freelance schrijfkus aangenomen. Ik was dankbaar geweest dat Daniel en ik een team vormden, en ik had het prima gevonden om het iets rustiger aan te doen nu ik boven de vijftig was. Ik had immers niet meer de energie die ik vroeger had en het was heerlijk om niet elke ochtend de trein van Paddington naar Cheltenham te hoeven pakken.

Nu was ik verlamd van angst. Ik had geen idee wat de toekomst zou brengen. Drie weken geleden was Daniel bij Andrea ingetrokken, de nieuwe liefde van zijn leven, in haar spiksplinternieuwe huis waar alles met een app bediend kon worden. Zelfs de gordijnen. Witfluwelen gordijnen, bijeengehouden door lusjes met zilveren pailletten. Dat laatste was natuurlijk maar een verzinsel. Ik kon er niet langs rijden, zelfs niet als ik het zou willen, want het huis bevond zich in een ‘niet vrij toegankelijk gebied waar in volledige privacy van alle luxe genoten kan worden’.

Afgelopen maandag was de makelaar langs geweest om ons huis te taxeren. Door haar enthousiasme voelde ik me nog ellendiger. ‘Wat een prachtige eengezinswoning. Dit huis ben je zo kwijt. Het voldoet aan alle eisen!’ Daar had ik zelf voor gezorgd. Van de waskamer waar Vrouwtje Plooi trots op zou zijn tot de ingebouwde cocktailbar met spiegelende achterwand.

Ik hapte naar adem toen ze de richtprijs noemde, maar dat nam niet weg dat ik het huis verloor waar ik zo trots op was geweest.

Na haar vertrek was ik in bed gedoken. Ik had zoveel tijd in het huis gestoken... Ik had mijn ziel en zaligheid erin gelegd en mijn ontslagpremie erin gestoken. Ik wist niet of ik Daniel ooit zou kunnen vergeven. Ik had wel geweten dat we geen jonge geliefden meer waren, en dat we niet helemaal op een lijn zaten, maar ik dacht dat we een goede relatie hadden, dat we ons eigen ding konden doen en ons eigen leven konden leiden.

Mijn telefoon piepte en ik schrok. Het was een notificatie, Lismay had een voicemail ingesproken. Had ze misschien via via iets gehoord? Misschien had pap contact met haar opgenomen om te laten weten 'dat ze iets voor hem kon betekenen'. Ik vond het altijd vreselijk als mensen dat zeiden, 'laat het maar weten als ik iets voor je kan betekenen'. Dat zeiden ze als ze iets naars hadden vernomen, en het idee wilden hebben dat ze hulp hadden aangeboden. Nee, pap had waarschijnlijk niets gezegd. Hij bemoeide zich meestal niet met persoonlijke zaken. Toen ik hem over Daniel had verteld, had hij niet veel gezegd. Ik vroeg me af of hij het misschien goed vond dat we uit elkaar gingen, want de ochtend nadat ik hem had ingelicht, had hij me een korte e-mail gestuurd met de contactgegevens van een advocaat met wie hij tenniste. 'Misschien kun je wel wat advies gebruiken. Hij is erg goed en hij zal je niet oplichten.' Pap was alleen maar bevriend met toffe gasten, dus ik wist dat Simon Lewin het beste met me voor zou hebben. Maar ik was er nog niet klaar voor om contact met hem op te nemen. Toch voelde ik me gerustgesteld. Ik keek naar de notificatie van de gemiste oproep. Misschien was Lismay de katalysator die ik nodig had? Het duwtje in de rug? Ze was altijd een voorbeeld voor me geweest. Elegant, capabel en vol joie de vivre. Ik zag haar voor me in de keuken van het chateau, aan de lange grenen eettafel, met naast zich een schaal met een berg glanzende tomaten. Bij de gedachte aan de rijke smaak van die rijpe tomaten met hun sterke, aardachtige geur liep het water me in de mond en knorde mijn maag. Het was alweer een hele tijd geleden dat ik die maiskorrels had gegeten.

Met een trillende vinger drukte ik op het icoontje om haar bericht te beluisteren.

Het verbaasde me dat ik haar stem een beetje hoorde beven.

‘Connie?’ vroeg ze. ‘Ik heb je hulp nodig. Wil je me terugbellen, liefde?’

Ik bleef nog zeker tien minuten op bed liggen om de moed te verzamelen haar terug te bellen. Ik had een luchtig nepberichtje bedacht dat ik stuurde als iemand me probeerde te bellen – ik heb het nu vreselijk druk met m’n werk, ik bel je zodra ik tijd heb! – en dat leek te werken. Maar dat kon ik Lismay niet sturen.

Uiteindelijk sleepte ik mezelf naar de badkamer. Zo kon ik haar niet bellen. Ook al kon ze me niet zien, ik zou wel het gevoel hebben dat ze me zag. Op de een of andere manier zag ik er tegelijkertijd opgezwollen en verlept uit. Mijn ogen waren bloeddoorlopen, mijn oogleden opgezet en mijn wangen ingevallen. Mijn huid had een vette glans, net als mijn haar. Mijn haarwortels waren donker, maar vol dikke grijze haren, en mijn haarpunten waren gespleten en te vaak geblondeerd.

Geen wonder dat Daniel me heeft verlaten, dacht ik terwijl ik mezelf aanstaarde.

Mijn Oude Ik was bijna helemaal verdwenen nadat ik mijn moeder had verloren, de baan waarvan ik hield was kwijtgeraakt en de kinderen de afgelopen jaren vlug achter elkaar waren uitgevlogen. Ik had wel verwacht dat zij het huis uit zouden gaan, maar niet dat hun vader ook zou vertrekken! Wat was er gebeurd met de levendige, gevatte Connie die alles altijd goed voor elkaar had, de vrouw met die geweldige carrière, overvolle agenda en benijdenswaardige garderobe? Ik was uitgedoofd en vertrap, totdat er bijna niets meer van me over was. Niets bevestigde meer dat ik ertoe deed. Ik had geen reden meer om uit bed te komen.

Behalve Lismays berichtje. Het eerste in dagen dat me tot actie aanspoorde. Ik poetste mijn tanden, zette mezelf ertoe om te douchen en gebruikte een overdaad aan douchegel, shampoo en conditioner. Het lukte me zelfs om mijn oksels te scheren. Tien minu-

ten later stapte ik uit de douche, omgeven door een wolk van L'Occitane, en trok ik schone kleren aan. Niets wat echt in de mode was of wat geschikt was voor de catwalk, want ik verdroeg alleen zachte en rekbare stoffen, maar ik rook tenminste fris. Dat voelde als een enorme prestatie.

Het was ondertussen een half uur geleden dat Lismay had gebeld. Ik pakte mijn telefoon en liep naar de gordijnen om ze open te schuiven en wat licht naar binnen te laten. Ik knipperde met mijn ogen tegen het licht en tuurde daarna naar beneden, naar de ommuurde tuin waar ik zoveel tijd in had gestoken; de vierkant gesnoeide heggen, de magnolia, de bloembedden vol chocoladebruine, bordeauxrode en dieppaarse dahlia's, zo donker dat ze bijna zwart leken. Chic, minimalistisch en een enorme tijdverspilling, besepte ik nu.

Ik ging op het bed zitten en belde Lismay terug.

'Connie!' Ze klonk opgelucht.

'Het spijt me, maar ik stond onder de douche toen je belde,' loog ik gladjes, zo glibberig als zeep.

'Bedankt dat je me terugbelt.' Ze klonk overdreven dankbaar.

'Wat is er? Is er iets aan de hand?'

'Ik weet het even niet meer. Ik wist niet wie ik anders moest bellen. Ik dacht dat jij misschien...'

'Vertel.'

'Piers en ik moeten volgende week eigenlijk naar Londen. Hij krijgt een nieuwe heup. Dat had jaren geleden al moeten gebeuren, maar hij bleef het maar uitstellen.' Lismay zuchtte. 'Het meisje dat altijd voor ons kookte is afgelopen vrijdag plotseling vertrokken. Dus ik heb niemand voor het diner. De andere medewerkers kunnen het ontbijt wel aan, maar het diner niet.'

Ik voelde een vlag van woede opzetten. 'Waarom is ze vertrokken?'

Lismay aarzelde even. 'Piers was onbeschoft tegen haar. Volgens mij deed hij het expres. Omdat hij geen nieuwe heup wil.'

'Dat is absurd.'

‘Ik weet het. Maar hij is een slinkse oude vent. Dus nu probeer ik hem te slim af te zijn. Ken je iemand die misschien kan komen helpen? Jij hebt zoveel contacten dat ik dacht dat jij misschien wel iemand wist.’ Ze klonk gespannen. ‘We kunnen het ons niet veroorloven om de boekingen die we hebben te annuleren. En hij kan het zich niet veroorloven om zijn heup niet te laten doen. Hij heeft vreselijk veel pijn. Het is maar tot de Kerst. Tegen die tijd zijn we wel weer terug.’

Ik was even stil. Mijn gedachten gingen naar Château Villette. Die lichte muren, de brede trappen naar de gewelfde eiken voordeur. De geur van mimosa. Het zijdezachte zwembadwater. Lichtroze rosé.

Een wit overhemd, losse knoopjes waardoor karamelkleurige huid zichtbaar was. Een hese stem bij mijn oor. Ik wapperde de beelden weg. Ik moest mezelf niet martelen met het verleden. Daar werd mijn toekomst niet beter van.

‘Volgens mij weet ik wel iemand.’

‘Ik wist wel dat je me zou kunnen helpen! Ik ben heel dankbaar, Connie. Wil je het ze vragen?’

‘Het komt goed.’ Ik wilde haar niet langer plagen. ‘Ik kom eraan.’

‘Jij?’ Lismay hapte blij naar adem. ‘Kom jij naar ons toe?’

‘Natuurlijk.’

‘O, Connie! Maar je werk dan?’

‘Ik kan bij jullie wel schrijven,’ zei ik monter. Niet dat ik veel werk had liggen.

‘Vindt Daniel het geen probleem?’

‘Natuurlijk niet. Nu de kinderen uit huis zijn kan ik doen wat ik wil.’ Ik probeerde ontspannen te klinken. Ik wilde niet meteen mijn verhaal vertellen. Als ik ook maar een beetje zou laten doorschemeren dat er iets aan de hand was, zou ze haar aandacht meteen volledig op mij richten.

In plaats daarvan slaakte ze een zucht; deels opluchting, deels overgave. ‘Ik kan je niet vertellen hoeveel dit voor me betekent.’

‘Ik rij morgenochtend vroeg meteen naar de Eurotunnel.’

‘Je moet onderweg wel een keer stoppen. Rij het hele stuk niet in een keer.’

‘Natuurlijk niet. Maak je geen zorgen. Bel me als je iets wilt weten. Ik ga aan de slag.’

De transformatie van lusteloos hoopje mens tot wervelwind was opmerkelijk. Binnen twee uur had ik een ticket voor de Eurotunnel geboekt en een goedkoop hotel bij Dijon voor een tussenstop, een koffer ingepakt, het huis opgeruimd, mijn bed verschoond en ervoor gezorgd dat in huis alles in orde was, zodat ik de volgende ochtend vroeg kon vertrekken. Ik zat in de regelmodus. Het was grappig te merken hoe snel ik weer in actie kon komen nu ik gemotiveerd was.

Ik reed naar het benzinestation, gooide de tank vol en kocht bij een kleine drogisterij wat dingen die ik nodig had. Thuis at ik de eerste echte maaltijd sinds lange tijd. Lismays telefoontje had me uit mijn apathie gehaald. Die avond ging ik naar bed met een volle maag, schoon en met een doel voor ogen.

Maar voordat ik in bed stapte, haalde ik mijn archiefdoos met inspirerende krantenknipsels tevoorschijn. Ik had nog steeds een abonnement op alle concurrerende bladen die ik als editor in de gaten had gehouden. Ik vouwde een artikel uit een wijnblad open. Toen ik de bladzijde had omgeslagen, herkende ik zijn gezicht direct. De laatste keer dat ik hem in zijn ogen had gekeken, was ik nog maar drieëntwintig geweest. Zijn ogen waren nog hetzelfde: warm, humor in zijn blik. Hij was wat ouder, maar eigenlijk alleen maar knapper geworden. Er lichtte wat zilver op in zijn donkere haar, er bevonden zich lachrimpels naast zijn mond en er hing een dure kasjmieren trui om zijn brede schouders. Ik voelde een vlaag van lust; mijn hartslag versnelde bij de herinnering aan hem.

Dat verbaasde me. Ik had gedacht dat ik zulke gevoelens bij Daniels vertrek achter me had gelaten. Het had geleken alsof er een emmer koud water over mijn libido was gegooid. Ik las het artikel opnieuw, hoewel ik de tekst al bijna uit mijn hoofd kende.

Vermaarde *flyhalf* Rémy Gaspard heeft zijn werkzaamheden als rugbycoach eindelijk achter zich gelaten en is teruggekeerd naar de wijngaard van zijn familie bij Barles, in de Provence. Hij is van plan om daar de roséproductie te hervormen en een aantal nieuwe wijnen te lanceren. Hij heeft geïnvesteerd in een nieuwe wijnmakerij en een energiek nieuw team. 'De wijn zit me in het bloed, maar jarenlang heeft rugby op de eerste plaats gestaan. Helaas valt het niet te combineren, maar nu mijn vader een stapje terug gaat doen, kijk ik ernaar uit om een nieuwe draai te geven aan de geweldige wijnen die we al hebben. Ik wil een sexy en onweerstaanbare wijn maken, waar andere kwaliteitsmerken versteld van zullen staan. En je weet dat ik graag win!'

Met een zucht sloot ik mijn ogen. Het was dom van me om mezelf zo te martelen. Mijn toekomst lag *niét* in het verleden. Ik had in mijn leven al genoeg tijd verspild aan dagdromen over een man met wie ik twintig jaar geleden vluchtig contact had gehad. Oké, Rémy Gaspard had die zomer een onvergetelijke indruk op me gemaakt en ik had sindsdien nooit meer iemand ontmoet zoals hij, maar ik was nog niet klaar voor romantische verwickelingen, mentaal of fysiek, dus ik moest meteen ophouden met fantaseren.

Ik ging naar Château Villette om mijn peetmoeder uit de brand te helpen. Verder niks.

De volgende ochtend sprong ik om zes uur uit bed. Ik pakte de koffer die ik had ingepakt, mijn handtas en mijn autosleutels, liep de trap bij de voordeur af en keek nog een keer naar het huis. Ik kreeg weer kippenvel. Ik moest toegeven dat Daniel zichzelf had overtroffen toen hij dit huis vond. Hij had me een berichtje gestuurd en gezegd dat we vier uur hadden om een bod uit te brengen voordat het huis op de markt kwam. Ik stuurde hem terug: doe maar. Ik weet nog hoe geweldig het was om de eerste keer de trap-treden naar de voordeur van Collingwood House te beklimmen.

Vier verdiepingen, lichte ramen met hoge plafonds, uitzicht op het park midden in Cheltenham. Het huis was in vreselijke staat en het kostte ons acht jaar om het helemaal te renoveren. Voor Daniel was het een statussymbool. Voor mij was het een geliefd thuis geworden, en dat was het nog steeds.

Maar nu moesten we het verkopen. Ik knipperde mijn tranen weg en draaide me om, liep snel naar mijn auto die aan de straat geparkeerd stond, wees met mijn sleutels richting het portier en hoorde *bliep bliep* toen de auto van het slot ging.

Toen ik de achterbak opende en mijn koffer erin gooide, drongen er twee dingen tot me door.

Ik had niet de moeite genomen om mijn ex te vertellen waar ik heen ging.

Ex. Ik probeerde te wennen aan het woord en aan het concept.

En dat ik om mezelf uit bed te kunnen hijsen alleen maar het gevoel nodig had gehad dat ik er voor iemand kon zijn.

Ik sprong achter het stuur en stelde de navigatie in. Over vierentwintig uur zou ik bij Lismay en Piers op Château Villette zijn. Het huis dat jaren geleden hun leven had veranderd, toen ze het nieuws te horen hadden gekregen waar ze al voor vreesden en naar Frankrijk waren gevlucht.

Misschien, heel misschien, zou het chateau mijn leven ook veranderen.

2

Lismay

1985

Op vrijdagavond gingen ze normaal gesproken altijd naar Luigi's, hun plaatselijke wijnbar, om op het terras ijskoude lambrusco te drinken, spaghetti met pesto en romige tiramisu te eten en te roddelen, te lachen en te roken voordat ze de avond afsloten met een straffe espresso. Het was een wekelijks ritueel, met hun beste vrienden. De meesten van hen hadden nu kinderen en vrijdagavond was hún avond, een uitje dat het bedrag dat ze kwijt waren aan de oppas dubbel en dwars waard was.

Piers en Lismay zouden dit keer niet gaan.

Ze waren net voor zessen aangekomen in hun kleine huis met drie slaapkamers in Fulham, het ruimste huis dat ze zich hadden kunnen veroorloven. Ze hadden verwacht dat er op de bovenste verdieping ondertussen wel een kinderkamer zou zijn. Momenteel was die kamer Piers' kantoor, bevond er zich een mahoniehouten bureau dat van zijn overgrootvader was geweest en stond het vol boeken, schoolfoto's, certificaten, kisten wijn, uitnodigingen, magazines... maar al die spullen zou hij zo hebben laten verdwijnen als iemand hem verteld had dat het nodig was. Hij zou zijn oude leven hebben afgesloten en zonder gemopper ruimte hebben gemaakt voor een nieuw leven.

Zodra ze binnen waren, slofte Piers de trap op. Lismay wist dat ze hem beter niet kon volgen. Hij had even wat tijd voor zichzelf nodig. Ze zou hem een uur geven en hem daarna met een smoesje naar beneden lokken. Misschien met een gebakken eitje. Ze

wachtte tot ze boven de deur zachtjes hoorde dichtvallen en liep toen door de gang naar de keuken. Ze trok de koelkast open, schonk een glas wijn in, liet zich daarna in de leunstoel bij de achterdeur naar de tuin vallen en pakte de telefoon. Ze had de deuren in huis dichtgedaan, zodat haar stem boven niet te horen was, en draaide het nummer dat ze bijna elke dag draaide.

‘Hallo, met Jeanne.’

Jeanne klonk buiten adem en Lismay zag in gedachten voor zich hoe ze van haar slaapkamer, waar ze zich aan het klaarmaken was om naar Luigi’s te gaan, naar de gang was gerend. Haar man Dougie stond vast in de keuken op haar te wachten en ondertussen een krant te lezen.

‘Hoi.’ Ze wist dat haar begroeting alles direct duidelijk zou maken. Haar stem beefde.

‘Ach, lieverd.’ Jeanne begreep het meteen. ‘Geen goed nieuws?’

‘Nee, niet bepaald.’

‘Ach, Lismay, *chérie*. Wat erg voor je.’

‘Het geeft niet. Ik denk dat ik al wist dat het er niet in zat. Maar het is anders als je het van een professional hoort, hè? Wanneer zo iemand het zegt...’

‘Natuurlijk.’ Jeanne aarzelde even. ‘Wat zei de specialist?’

Moedige Jeanne durfde de vraag te stellen. Dat waardeerde Lismay in haar. Lismay wist dat de meeste mensen dat te eng vonden en het antwoord ook niet wilden horen. Maar daarom was Jeanne ook haar beste vriendin en daarom had ze haar gebeld, want ze moest het aan iemand vertellen, ze moest het hardop zeggen.

‘Het komt erop neer dat zijn zaadleiders dichtzitten. Er is niets aan te doen, dus nu houdt het op.’

Ze hoorde Jeanne zuchten. Toen begon Jeanne geëmotioneerd te praten. ‘Het is verdomd oneerlijk! Jullie zouden geweldige ouders zijn geweest.’

‘Misschien. Maar dat zullen we nooit weten.’ Het was niet haar bedoeling geweest om zo verbitterd te klinken. ‘Sorry. Maar zo is het, toch?’